

[Erik Eriksen.]

så de er umiddelbart let tilgængelige for alle. Og de lyder også godt, men det er rigtignok ikke gået, som man har anvist.

Huslejen er fra oktober 1953 til april i år i pristalsfamiliens budget steget fra 927 kr. til 1 015 kr. og får i den kommende tid en yderligere stigning. I omtrent det samme tidsrum, fra oktober 1953 til januar 1955, er byggeomkostningsindekset steget fra 267 til 276, og den store forøgelse af antallet af boliger, som socialdemokraterne taler om, når de er i opposition, har vi heller ikke fået, tværtimod.

Om dogmet grundskyld hedder det i den samme pjece: „En grundskyldsreform, når grundskyldskommissionen har afsluttet sit arbejde.“ Hvorfor tøver man egentlig? Kommissionen har jo forlængst afsluttet sit arbejde, og der har været rigelig tid til at udarbejde og fremsætte et forslag.

Lad mig også nævne, at der naturligvis var en side, der fortalte om kvindernes politik. Her hedder det bl. a.: „Husmoderen ønsker billigere priser og gode varekvaliteter. — Det er kvindernes politik. Dette er socialdemokratiets politik.“ Jeg har allerede antydnet, at priserne ikke ligefrem kan siges at have haft en faldende tendens i denne regerings tid. Detailpristallet er fra oktober 1953 til april i år steget fra 219 til 229. Jeg ved meget vel, at faktorer, som regeringen ikke er herre over, har været med til at fremkalde en del af denne stigning, men regeringen kan ikke af denne grund fraskrive sig sit ansvar for den stigning i hele vort omkostningsniveau, der måtte blive følgen af den politik, regeringen har ført og fortsat vil føre. Hvad spørgsmålet om bedre varekvaliteter angår, er det sandsynligt, at der til dato er sket en bedring, men det er dog først og fremmest takket være den frigørelse af handelen, som den forrige regering gennemførte. En fortsættelse af denne politik ville give endnu billigere priser og endnu bedre varekvaliteter, men det er ikke ligefrem åbenbart, at det er den vej, ministeriet H. C. Hansen

vil betræde. Foreløbig synes det, som om man indenfor regeringen og regeringspartiet interesserer sig mere for fordyrende omsætningsskatter og toldbeskyttelse.

Hermed har jeg gerne villet sige, at den socialdemokratiske regering i dag sidder og administrerer en politik, som på afgørende områder er stik modsat den, partiet gik til valg på. Jeg skal ikke... (*Afbrydelse*). Hvad sagde det ærede medlem? Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard siger, at det må jeg være glad for. Jeg må sige, at rent politisk er det også derfor, jeg har fremdraget det her fra talerstolen, og jeg kommer om et øjeblik, hvis jeg nu ikke får for mange afbrydelser, også til et afsnit, som jeg ved vil interessere det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, og hvor jeg igen vil kunne konstatere, at hans og mine tanker på mange områder falder sammen. Jeg skal altså som sagt ikke opholde mig længere ved dette noget triste kapitel.

Enhver kan i dag se betydningen af, at der er et sundt grundlag for dansk økonomi, men enhver kan — og det er derfor, jeg har peget på disse ting — forhåbentlig også se, at socialdemokratisk regering og uorden i vor økonomi på en mærkelig måde synes at følges ad som manden og hans skygge. Sidst, da vi fik et forlig i anledning af valutakrisen, var det i flere henseender et trekantet forlig, først og fremmest fordi det vel med sikkerhed kan siges at være endnu en gang lapning. Vort valutaunderskud blev ikke bragt ud af verden, og vort valutaproblem er således langtfra løst. Der er noget, der tyder på, at den tredie socialdemokratiske valutakrise på mindre end to år allerede begynder at vise sig i horisonten. Det eneste sikre ved det sidste forlig er, at skatteyderne igen skal punge ud. Før lød ordsproget, at når man ikke vil høre, må man føle. I den moderne tid hedder det, at når en socialdemokratisk regering ikke vil høre, må befolkningen føle. Det er nemlig netop det, der er sket.

De sidste kriseforlig har rettet slag på slag mod opsparingsviljen hos den jævne